

Bidden

STEVO AKKERMAN

Zaterdagochtend kocht ik de schoenen die mij deze zomer van Porto naar Santiago de Compostela moeten brengen, zaterdagavond las ik in Letter & Geest over de kermis die deze pelgrimsplaats inmiddels is geworden. Dat ik me geen illusies maak: aankomen wordt afzien.

Voor de aanschaf van de juiste schoenen was ik een winkel binnengegaan, die ik vanwege de prijzen normaal gesproken altijd voorbijloop. Nogal een intimiderende zaak, waar je eigenlijk niets te zoeken hebt als je niet van plan bent te gaan klimmen in de Himalaya. Maar wandelschoenen hebben ze ook en ik werd uitgebreid en geduldig geholpen. De verkoper raadde me aan langs de weg van de geleidelijkheid een band met de schoenen op te bouwen. Eerst maar eens gewoon aandoen, een beetje voelen hoe ze zitten. Daarna beperkte oefening binnenshuis - voor vandaag staat een trip naar de slaapkamer gepland. Dit langzaam opvoeren. Tenslotte de stap naar buiten zetten, maar let wel: ze mogen dan niet meer worden teruggebracht.

Zo zat ik dus met mijn wandelschoenen in mijn luie stoel en las hoe hoogleraar en predikant Frits de Lange in een mooi stuk het idee van aankomst vaarwel zegde. Niet alleen als het ging om Santiago, met die afschrikwekkende 'stroom van would be-pelgrims', nee, om het

leven zelf. Geef het niet langer een bestemming, en al helemaal geen bestemming die buiten dit bestaan ligt, zoals in de christelijke traditie van de hemel gebeurde. "Het bereiken van een bestemming is het einde van het verlangen", aldus De Lange. Ik mag van mezelf niet meer dan een of twee boeken meenemen, maar goede kans dat zijn 'Heilige onrust' meegaat in de rugzak.

Dat het doel van het lopen het lopen zelf is, beseft ik natuurlijk ook. Toch denk ik dat het lastig is op pad te gaan zonder bestemming, en ik vermoed zelfs dat de bestemming invloed zal hebben op het lopen. Niet dat de heisa van Santiago me aantrekt, maar ik sluit wel graag aan bij een tocht die al eeuwenlang verder reikt dan deze of gene stad. Noem het God. Wie of wat is God? Ik heb geen idee, maar ik kreeg zaterdag - nog steeds lezend met mijn wandelschoenen aan - wel een hint via het Benedictijns Tijdschrift, dat zomaar in de bus was gevallen.

Het thema was 'bidden', niet mijn favoriete onderwerp, maar het openingsartikel van André Zegveld verwoordde het zo dat het me toch raakte. Bidden is praten met God, heet het van oudsher, en Zegveld beaamt dat, met dien verstande dat hij God omschrijft als datgene 'waarmee je aangeeft wat er voor jou werkelijk, onoverkomelijk en onvoorwaardelijk toe doet'. Daar aandacht aan geven, is alledaags bidden, zegt Zegveld, en hij geeft een aantal voorbeelden, zoals: 'De Bijbel openslaan, niet lezen maar enkel openslaan, en eraan denken dat je zelf ook zo'n boek bent, ook zo'n levensverhaal van wanhoop, sensualiteit, liefde, vriendschap, wreedheid en verlangen naar leven: bidden'.

Ik denk dat dat is wat ik ga doen. Bidden van Porto naar Santiago.